

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidem. 158.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

Iisdem. 158.

Non consonat, viri optimi, sed potius vehementer dissonat ab eo quod sentitis, diuinus calamus. Vos enim linguam à facto moueri ac perturbari dicitis. Diuinum autem oraculum contra vitæ nostræ tempus à lingua conturbari ait. Tempus enim rotæ speciem imitatur, ut pote quod in se fœtore queatur & conuoluatur. Nihil autem commodius fuerit, quæm scripturæ ipsam audire. Quid igitur ait: Lingua constituitur in membris nostris, quæ inflamat totum corpus, & maculat rotam vitæ nostræ. Non dixit, rota maculat linguam nostram, sed lingua rotam, hoc est, tēpus ad rotæ speciem accedens. Etenim voluntatem accusat, & temeritatem reprimit, à quibus vita nostra exacerbatur, atque innumeris rerum varietatibus & inconstantiis succumbit. Vnde etiam subiunxit: Et inflammata à Gehenna. Quod profecto non adiunxit, si invita lingua mouetur. Quod autem tempus rotam appellavit, propter orbicularem ac rotundam figuram (in seipsum enim voluitur) confirmat Psalmista, qui coronam ipsum nominauit, dixitque ad Deum, Benedices coronae anni benignitatis tuæ. Nam hic quoque ab orbiculari figura tempus corona merito nuncupatum est. Quocirca, nisi risum excitare vultis, sic diuinum oraculum, quod cum vestris cupiditatibus pugnat, tanquam concors & consonans proferat: verum id agite, ut linguam sexcentis frenis comprimatis.

Orioni Monacho 159.

Aut maiorem, aut certè non minorem, quæm amici tui, voluptatē hinc cepimus, quod prudentia tua rebus huiuscvitæ valere iussis, ad diuinæ Philosophiæ certamen se accinxit. Atque confidimus, te, diuina ope fauente, præmia quoque atque coronas consecuturum.

Tois αὐτοῖς. ρηθ.

Οὐ σωάδει, ὡς Βέλπιοι, ἀλλὰ καὶ μὴν ἀσάδει τῶν φύματος γενομένων πλεῖον χραφεῖον. ὑμεῖς γάρ ἐφαπέντος τῆς εἰμαρκήντης τὴν γλώσσαν κινεῖτε ως τοιαῦτα. Μελαχτός δὲ πέρι λόγου, τὸν αὐτὸν φάσκετε τὸν τῆς γλώσσης συγχρεῖτο τὸν χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν. τρισχειδής γαρ ὁ χρόνος εἰς εἴστον ἀνακυκλούμενος. οὐδὲν δὲ οὐδεὶς αἴτης ἀκούσαται τῆς χραφῆς. πλὴν φιστής γλώσσα, καθίσαται σὺ τοῖς μέλεσι τῆς φλογίζουσα ὄλον τὸ σῶμα, καὶ αἰλουροῦ τὸν τροχὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν. γάρ εἴπει, ὅποι δὲ τροχὸς αἰλοῦ τῶν γλώσσας, ἀλλ' ἡ γλώσσα τὸν τροχὸν τὸν τροχεῖδην μηλούσην χρόνον· τὰς γάρ τροχαρεσιν αἴπαται, καὶ τὰς τροχεῖαν αἴτημεν. ὑφ' οὗσοῦ βίος ἡμῶν Σκτεργχάσται, καὶ μετέσαιται ἀναμαλαιστεῖσθαι. διὸ καὶ ἐπίγαγε, καὶ φλογίζειδην τὸν τῆς γέννησις. Οὐχὶ τὸ τροχεῖσθαι, εἴγε ἔκδουσα ἡ γλώσσα ὀντοῖτο. ὅποι δὲ τροχὸν τὸν χρόνον ἐκέλεσε, οὐχὶ τὸ τροχεῖδης καὶ κυκλικὸν χήματος τέφανος, εἴκοπτος ὁ χρόνος αὐόμαται. εἰ τοίνυν Σοβλεψε γέλωσε μὴ διφλιούντεν, μὴ τὸ σκαπτὸν τοῖς οἰκεῖοις έγλημα στόχιον ὡς σωάδειν τροφέρετε. ἀλλὰ μνεῖσθαι γλωσσαῖς τῶν γλώσσαν ἀγγέται.

Ωχάσιν μονάχοντο. ρθ.

Η μᾶλλον, καὶ διχά τῆς τοῦ σῶν φίλων ἡδονῆς, ὅπις ἡ σῶμασις τοῖς Βειαῖς ποιεῖται. Χαίρειν φερόσαστα, εἰς τὸν τῆς θείας φιλοσοφίας ἀπεδύσατο ἀγάπα. καὶ πιτεύομέν, ὃς τῆς θείας συμφεράτος σημεῖον τοῖς οἰκεῖοις έγλημα στόχιον τείχεται.

Νε-